

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

26. marts 2020*

»Fornyset prøvelse af domme fra Den Europæiske Unions Ret Simpson mod Rådet (sag T-646/16 P) og HG mod Kommissionen (sag T-693/16 P) – personalesager – sammensætningen af det dommerkollegium, der afsagde dommene i første instans – procedure for udnævnelse af en dommer ved Retten for EU-personalesager – artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – domstol oprettet ved lov – indirekte legalitetskontrol – påvirkning af EU-rettens ensartede anvendelse og sammenhæng«

I de forenede sager C-542/18 RX-II og C-543/18 RX-II,

angående fornyet prøvelse i henhold til artikel 256, stk. 2, andet afsnit, TEUF af domme afsagt af Den Europæiske Unions Ret (Appelafdelingen) den 19. juli 2018, Simpson mod Rådet (T-646/16 P, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:493) og HG mod Kommissionen (T-693/16 P, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:492), i sagerne

Erik Simpson, tjenestemand ved Rådet for Den Europæiske Union, Bruxelles (Belgien),

mod

Rådet for Den Europæiske Union (sag C-542/18 RX-II),

og

HG, tjenestemand ved Europa-Kommissionen,

mod

Europa-Kommissionen (sag C-543/18 RX-II)

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling),

sammensat af præsidenten, K. Lenaerts, vicepræsidenten, R. Silva de Lapuerta, afdelingsformændene A. Prechal, M. Vilaras, E. Regan, M. Safjan, S. Rodin og I. Jarukaitis samt dommerne M. Ilešić (refererende dommer), C. Toader, D. Šváby, F. Biltgen et N. Piçarra,

generaladvokat: E. Sharpston,

justitssekretær: fuldmægtig V. Giacobbo-Peyronnel,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 21. maj 2019,

* Processprog: engelsk og fransk

efter at der er afgivet indlæg af:

- Erik Simpson ved avocate M. Velardo,
- Rådet for Den Europæiske Union ved M. Bauer og R. Meyer, som befuldmægtigede,
- HG ved avocate L. Levi,
- Europa-Kommissionen ved G. Berscheid, T.S. Bohr og F. Erlbacher, som befuldmægtigede,
- den bulgarske regering ved E. Petranova, L. Zaharieva og T. Mitova, som befuldmægtigede,

henset til artikel 62a og artikel 62b, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 12. september 2019,

afsagt følgende

Dom

- 1 De foreliggende sager vedrører den fornyede prøvelse af domme afsagt af Den Europæiske Unions Ret (Appelafdelingen) den 19. juli 2018, Simpson mod Rådet (T-646/16 P, ikke trykt i Sml., herefter »den første dom under fornyet prøvelse«, EU:T:2018:493) og HG mod Kommissionen (T-693/16 P, ikke trykt i Sml., herefter »den anden dom under fornyet prøvelse«, EU:T:2018:492) (herefter samlet »dommene under fornyet prøvelse«).
- 2 Ved den første dom under fornyet prøvelse ophævede Retten kendelse afsagt af Retten for EU-Personalesager den 24. juni 2016, Simpson mod Rådet (F-142/11 RENV, EU:F:2016:136), hvorved Personaleretten frifandt Rådet for Den Europæiske Union i en sag anlagt af Erik Simpson med påstand om dels annulation af Rådets afgørelse af 9. december 2010 om afslag på hans ansøgning om forfremmelse til lønklasse AD 9, efter at han havde bestået den almindelige udvælgelsesprøve EPSO/AD/113/07, som blev afholdt med henblik på ansættelse af kontorchefer i lønklasse AD 9 på området for oversættelse, bl.a. estisk, og af Rådets afgørelse af 7. oktober 2011 om afslag på hans klage over denne første afgørelse af 9. december 2010 (herefter »afgørelsen af 7. oktober 2011«), dels, at det blev pålagt Rådet at erstatte det lidte tab. Denne kendelse var blevet afsagt efter Rettens dom af 22. oktober 2015, Rådet mod Simpson (T-130/14 P, EU:T:2015:796), hvorved Personalerettens dom af 12. december 2013, Simpson mod Rådet (F-142/11, EU:F:2013:201), blev ophævet, og sagen blev hjemvist til Personaleretten.
- 3 Ved den anden dom under fornyet prøvelse ophævede Retten dom afsagt af Personaleretten den 19. juli 2016, HG mod Kommissionen (F-149/15, EU:F:2016:155), hvorved Personaleretten havde frifundet Europa-Kommissionen i en sag anlagt af HG med principal påstand om dels annulation af Kommissionens afgørelse af 10. februar 2015, hvorved HG blev pålagt en disciplinær sanktion i form af suspension af advancement til et højere løntrin i 18 måneder og blev tilpligtet at erstatte det tab, som Kommissionen havde lidt, på 108 596,35 EUR (herefter »afgørelsen af 10. februar 2015«), og, såfremt der var behov derfor, af afgørelsen om afslag på klagen, dels, at det blev pålagt Kommissionen at erstatte det tab, som han angiveligt havde lidt.
- 4 Den fornyede prøvelse vedrører spørgsmålet, om dommene under fornyet prøvelse, navnlig henset til det almindelige retssikkerhedsprincip, påvirker EU-rettens ensartede anvendelse eller sammenhæng, idet Retten som appelinstans fastslog, at det dommerkollegium ved Personaleretten, der havde afsagt kendelsen af 24. juni 2016, Simpson mod Rådet (F-142/15 RENV, EU:F:2016:136), og dommen af 19. juli 2016, HG mod Kommissionen (F-149/15, EU:F:2016:155) (herefter samlet »de anfægtede

afgørelser«), ikke var lovligt sat på grund af en ulovlighed, der påvirkede udnævnelsesproceduren for et af medlemmerne af dette dommerkollegium, hvilket medførte en tilsidesættelse af princippet om en domstol oprettet ved lov, der er fastsat i artikel 47, stk. 2, første punktum, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«).

- 5 Den fornyede prøvelse vedrører endvidere spørgsmålet, om udnævnelsen af en dommer i lighed med de retsakter, der er omhandlet i artikel 277 TEUF, kan være genstand for en indirekte legalitetskontrol, eller om en sådan indirekte legalitetskontrol – principielt eller efter, at der er forløbet en vis periode – er udelukket eller begrænset til visse former for ulovligheder for at sikre den retlige stabilitet og retskraften.

Retsforskrifter

Chartret om grundlæggende rettigheder

- 6 Chartrets artikel 47, stk. 1 og 2, med overskriften »Adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol« fastsætter:

»Enhver, hvis rettigheder og friheder som sikret af EU-retten er blevet krænkede, skal have adgang til effektive retsmidler for en domstol under overholdelse af de betingelser, der er fastsat i denne artikel.

Enhver har ret til en retfærdig og offentlig rettergang inden en rimelig frist for en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov. Enhver skal have mulighed for at blive rådgivet, forsvaret og repræsenteret.«

Afgørelse 2004/752/EF, Euratom og bilag I til statuten for Den Europæiske Unions Domstol

- 7 Sjette betragtning til Rådets afgørelse 2004/752/EF, Euratom af 2. november 2004 om oprettelse af en ret for EU-personalesager (EUT 2004, L 333, s. 7) havde følgende ordlyd:

»Antallet af retsinstansens dommere bør afpasses efter dens arbejdsbyrde. For at lette Rådets afgørelse om udnævnelse af dommerne bør det fastsættes, at Rådet skal nedsætte et uafhængigt rådgivende udvalg, der skal have til opgave at efterprøve, om kandidaterne opfylder de betingelser, der stilles.«

- 8 I henhold til artikel 2 i afgørelse 2004/752 blev der i statuten for Den Europæiske Unions Domstol indsat et bilag I benævnt »Retten for EU-Personalesager«. Dette bilag fastsatte i den affattelse, der var gældende på tidspunktet for de anfægtede afgørelser (herefter »bilag I til statuten for Den Europæiske Unions Domstol«), følgende i artikel 2:

»EU-Personaleretten består af syv dommere. [...]

Dommerne udnævnes for en periode på seks år. Afgående dommere kan genudnævnes.

Hvis en stilling som dommer bliver ledig, udnævnes der en ny dommer for en periode på seks år.«

- 9 Artikel 3 i bilag I til statuten for Den Europæiske Unions Domstol bestemte:

»1. Dommerne udnævnes af Rådet, der træffer afgørelse i henhold til artikel [257, stk. 4, TEUF] efter høring af det udvalg, der nedsættes i henhold til denne artikel. Rådet påser ved udnævnelsen af dommerne, at retten får en afbalanceret sammensætning på så bredt et geografisk grundlag som muligt blandt medlemsstaternes statsborgere og for så vidt angår de repræsenterede nationale retssystemer.

2. Enhver unionsborger, der opfylder betingelserne i artikel [257, stk. 4, TEUF], kan indgive sin ansøgning. Rådet, der træffer afgørelse [...] efter henstilling fra [Den Europæiske Unions Domstol], fastsætter betingelserne og de nærmere bestemmelser vedrørende indgivelse og behandling af ansøgningerne.

3. Der nedsættes et udvalg bestående af syv medlemmer, der er valgt blandt tidligere medlemmer af Domstolen og Retten [...] og jurister med anerkendte faglige kvalifikationer. Rådet træffer [...] efter indstilling fra Domstolens præsident afgørelse om udpegelsen af udvalgets medlemmer og dets forretningsorden.

4. Udvalget afgiver udtalelse om kandidaternes kvalifikationer til at udøve embedet som dommer ved EU-Personaleretten. Udvalget knytter til denne udtalelse en liste over kandidater, der besidder de mest hensigtsmæssige erfaringer på højt niveau. En sådan liste skal indeholde et antal kandidater svarende til mindst det dobbelte af det antal dommere, Rådet skal udnævne.«

Den offentlige indkaldelse af ansøgninger af 3. december 2013

- 10 Den 3. december 2013 offentliggjorde Rådet i *Den Europæiske Unions Tidende* en offentlig indkaldelse af ansøgninger med henblik på udnævnelse af dommere ved Retten for EU-personalesager (EUT 2013, C 353, s. 11, herefter »den offentlige indkaldelse af ansøgninger af 3. december 2013«), hvis stk. 4 lød således:

»Da to dommers embedsperiode udløber den 30. september 2014, skal der indkaldes ansøgninger med henblik på udnævnelse af to nye dommere for en periode på seks år fra den 1. oktober 2014 til den 30. september 2020.«

Afgørelse (EU, Euratom) 2016/454

- 11 Første til sjette betragtning til Rådet afgørelse (EU, Euratom) 2016/454 af 22. marts 2016 om udnævnelse af tre dommere ved Retten for EU-Personalesager (EUT 2016, L 79, s. 30) fastsætter:

»(1) Embedsperioden for to dommere ved [Personaleretten] ophørte med virkning fra den 30. september 2014, og embedsperioden for en yderligere dommer ophørte med virkning fra den 31. august 2015. Det er derfor nødvendigt at udnævne tre dommere til at besætte disse stillinger, jf. artikel 2 og artikel 3, stk. 1, i bilag I til [...] statuten for Den Europæiske Unions Domstol [...]

(2) Efter [den offentlige] indkaldelse af ansøgninger [af 3. december] 2013 [...] afgav det udvalg, der er nedsat i henhold til artikel 3, stk. 3, i bilag I til [statuten for Den Europæiske Unions Domstol], udtalelse om kandidaternes kvalifikationer til at udøve embedet som dommer ved EU-Personaleretten. Udvælgelsesudvalget knyttede en liste til sin udtalelse over seks kandidater, der besidder de mest hensigtsmæssige erfaringer på højt niveau.

(3) Efter den politiske enighed om reformen af Den Europæiske Unions retslige opbygning, der førte til vedtagelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2015/2422 [af 16. december 2015 om ændring af protokol nr. 3 vedrørende statuten for Den Europæiske Unions Domstol (EUT 2015, L 341, s. 14)], fremlagde [Den Europæiske Unions Domstol] den 17. november 2015 et forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning vedrørende overførslen til [Retten] af kompetencen til som første instans at afgøre tvister mellem Unionen og dens ansatte med virkning fra den 1. september 2016.

- (4) Under disse omstændigheder er det af tidsmæssige årsager hensigtsmæssigt ikke at offentliggøre endnu en offentlig indkaldelse af ansøgninger, men snarere at trække på listen over de seks kandidater, der besidder de mest hensigtsmæssige erfaringer på højt niveau, som fastsat af udvælgelsesudvalget efter den offentlige indkaldelse af ansøgninger [af 3. december] 2013.
- (5) Det er derfor passende at udnævne tre af de personer, der er opført på ovennævnte liste, til dommere ved EU-Personaleretten, idet det påses, at EU-Personaleretten får en afbalanceret sammensætning på så bredt et geografisk grundlag som muligt blandt medlemsstaternes statsborgere og for så vidt angår de repræsenterede nationale retssystemer. De tre personer på nævnte liste, der besidder de mest hensigtsmæssige erfaringer på højt niveau, er Sean Van Raepenbusch, João Sant'Anna og Alexander Kornezov. João Sant'Anna og Alexander Kornezov bør udnævnes med virkning fra datoen for nærværende afgørelses ikrafttræden. Idet Sean Van Raepenbusch allerede var dommer ved EU-Personaleretten indtil den 30. september 2014 og [fortsatte] med at udøve embedet i afventning af Rådets afgørelse i overensstemmelse med artikel 5 i [statutten for Den Europæiske Unions Domstol], er det hensigtsmæssigt at udnævne ham til en ny embedsperiode med virkning fra dagen efter afslutningen på hans forudgående embedsperiode.
- (6) Det følger af artikel 2 i bilag I til [statutten for Den Europæiske Unions Domstol], at hvis en stilling som dommer bliver ledig, skal der udnævnes en ny dommer for en periode på seks år. Når den foreslåede forordning vedrørende overførslen til Den Europæiske Unions Ret af kompetencen til som første instans at afgøre tvister mellem Unionen og dens ansatte finder anvendelse, vil EU-Personaleretten imidlertid ikke længere eksistere, og embedsperioden for de tre dommere, der udpeges ved nærværende afgørelse, vil derfor ophøre ipso facto dagen før den dato, hvor nævnte forordning finder anvendelse[.]«

12 Artikel 1 i afgørelse 2016/454 bestemmer:

»Følgende udnævnes herved til dommere ved Retten for EU-Personalesager:

- Sean Van Raepenbusch, med virkning fra den 1. oktober 2014
- João Sant'Anna, med virkning fra den 1. april 2016
- Alexander Kornezov, med virkning fra den 1. april 2016.«

Baggrunden for de sager, der er genstand for fornyet prøvelse

Den omhandlede udnævnelsesprocedure

- 13 Ved Rådets afgørelse 2009/474/EF, Euratom, af 9. juni 2009 om udnævnelse af en dommer ved Retten for EU-Personalesager (EUT 2009, L 156, s. 56) blev I. Rofes i Pujol udnævnt til dommer ved Retten for EU-Personalesager for en periode på seks år fra den 1. september 2009 til den 31. august 2015.
- 14 Efter den offentlige indkaldelse af ansøgninger af 3. december 2013, der blev iværksat som forberedelse til, at embedsperioderne for to andre dommere ved Personaleretten, nemlig dommerne S. Van Raepenbusch og H. Kreppel, udløb den 30. september 2014, fastsatte det udvalg, der er nævnt i artikel 3, stk. 3, i bilag I til statutten for Den Europæiske Unions Domstol (herefter »udvælgelsesudvalget«), en liste med seks kandidater.

- 15 Da Rådet ikke inden udløbet af disse to embedsperioder udnævnte dommere i de stillinger, der var besat af S. Van Raepenbusch og H. Kreppel, fortsatte disse med at fungere i deres embeder efter den 30. september 2014, i medfør af artikel 5, stk. 3, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, hvorefter enhver dommer fungerer i embedet, indtil hans efterfølger er tiltrådt. Denne bestemmelse fandt anvendelse på dommerne ved Personaleretten i medfør af artikel 5, stk. 1, i bilag I til den nævnte statut.
- 16 Der blev ikke offentliggjort en offentlig indkaldelse af ansøgninger som forberedelse til, at I. Rofes i Pujols embedsperiode udløb. I denne sammenhæng og i medfør af de bestemmelser, der er nævnt i ovennævnte præmis, fortsatte hun derfor med at fungere i embedet efter den 31. august 2015.
- 17 Ved afgørelse 2016/454 udnævnte Rådet den 22. marts 2016 tre dommere ved Personaleretten, nemlig S. Van Raepenbusch med virkning fra den 1. oktober 2014 og J. Sant’Anna og A. Kornezov med virkning fra den 1. april 2016. For at foretage udnævnelsen i disse tre dommerstillinger (herefter »den omhandlede udnævnelsesprocedure«) benyttede Rådet den liste over kandidater, der var blevet fastsat efter den offentlige indkaldelse af ansøgninger af 3. december 2013, herunder til den ledige stilling, der tidligere var besat af I. Rofes i Pijul (herefter »den tredje stilling«), selv om denne offentlige indkaldelse af ansøgninger ikke omfattede denne stilling.
- 18 J. Sant’Anna og A. Kornezov aflagde ed den 13. april 2016.
- 19 Ved afgørelse af 14. april 2016 (EUT 2016, C 146, s. 11) tilknyttede Personaleretten dommerne K. Bradley, J. Sant’Anna og A. Kornezov til Personalerettens Anden Afdeling for perioden fra den 14. april til den 31. august 2016.

Sag C-542/18 RX-II

De faktiske omstændigheder, der ligger til grund for tvisten

- 20 Erik Simpson, der fra den 1. juni 2004 havde været hjælpeansat i det estiske sprogkontor i Rådet, blev den 1. januar 2005 ansat som tjenestemand på prøve i lønklasse AD 5 efter at have bestået almindelig udvælgelsesprøve EPSO/LA/3/03 med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af hjælpeansatte oversættere i lønklasse (LA) 8. Den 1. januar 2008 blev han forfremmet til lønklasse AD 6.
- 21 I løbet af 2009 havde Erik Simpson bestået ansættelsesprøve EPSO/AD/113/07. Reservelisten blev offentliggjort den 28. april 2009. Den 25. juni 2010 ansøgte Erik Simpson på grundlag af artikel 90, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«) om at blive forfremmet til lønklasse AD 9, idet han gjorde gældende, at han havde bestået udvælgelsesprøve EPSO/AD/113/07, som svarede til denne lønklasse, og det forhold, at tre tjenestemænd, der ifølge ham befandt sig i en lignende situation som hans, var blevet forfremmet efter at have bestået en ansættelsesprøve, der svarede til en højere lønklasse end den, de var placeret i.
- 22 Ved note af 9. december 2010 anførte Rådet, idet det afslog denne ansøgning, at der i mangel af en bestemmelse i vedtægten, der tillagde tjenestemænd en ret til på grundlag af en bestået ansættelsesprøve automatisk at blive forfremmet til en lønklasse, der var højere end den, de var placeret i, kun kunne træffes en sådan afgørelse i tjenestens interesse, og at en sådan interesse ikke forelå i det foreliggende tilfælde, henset til det estiske sprogkontors situation i 2010.
- 23 Den 8. marts 2011 indgav Erik Simpson en klage til Rådet i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, over Rådets afgørelse. Denne klage blev afslået ved afgørelse af 7. oktober 2011.

Sagerne for Personaleretten og for Retten, der gik forud for afsigelsen af den første dom under fornyet prøvelse

- 24 Den 27. december 2011 anlagde Erik Simpson sag ved Personaleretten til prøvelse af afgørelsen af 7. oktober 2011.
- 25 Ved dom af 12. december 2013, Simpson mod Rådet (F-142/11, EU:F:2013:201), ophævede Personaleretten afgørelsen af 7. oktober 2011 på grund af en tilsidesættelse af begrundelsespligten.
- 26 Ved appelskrift indleveret til Rettens Justitskontor den 24. februar 2014 iværksatte Rådet appel til prøvelse af denne dom.
- 27 Ved dom af 22. oktober 2015, Rådet mod Simpson (T-130/14 P, EU:T:2015:796), tog Retten appellen til følge med den begrundelse, at Personalerettens ræsonnement var behæftet med en materiel unøjagtighed, og hjemsendte sagen til Personaleretten.
- 28 Ved kendelse af 24. juni 2016, Simpson mod Rådet (F-142/11 RENV, EU:F:2016:136), frifandt Anden Afdeling ved Personaleretten Rådet i det hele i den sag, som Erik Simpson havde anlagt.
- 29 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 6. september 2016 iværksatte Erik Simpson appel til prøvelse af denne kendelse. Appelsagen blev registreret på Rettens Justitskontor under nr. T-646/16 P.
- 30 Den 21. marts 2018 besluttede formanden for Appelaafdelingen ved Retten at genåbne den skriftlige procedure i denne sag som følge af dels dommen af 23. januar 2018, FV mod Rådet (T-639/16 P, EU:T:2018:22), hvorved Retten (Appelaafdelingen) ophævede dommen af 28. juni 2016, FV mod Rådet (F-40/15, EU:F:2016:137), med den begrundelse, at det dommerkollegium, der havde afsagt sidstnævnte dom, ikke havde været lovligt sat, dels beslutningen af 19. marts 2018, Fornyset Prøvelse FV mod Rådet (C-141/18 RX, EU:C:2018:218), hvorved Domstolen (Afdelingen for Fornyset Prøvelse) besluttede, at det var uforholdsmæssigt at foretage fornyet prøvelse af denne dom.
- 31 Den 22. marts 2018 opfordrede Retten parterne til at fremsætte deres bemærkninger vedrørende de konsekvenser, der i sag T-646/16 P skulle drages af dommen af 23. januar 2018, FV mod Rådet (T-639/16 P, EU:T:2018:22). Som svar på denne opfordring gjorde parterne gældende dels, at et anbringende vedrørende en ulovlighed i dommerkollegiets sammensætning som den, der var blevet konstateret af Retten i denne dom, udgjorde en uforudsigelig procesforudsætning, som skal behandles ex officio af appelinstanten, dels at Personalerettens kendelse af 24. juni 2016, Simpson mod Rådet (F-142/11 RENV, EU:F:2016:136), var blevet underskrevet af det samme dommerkollegium som det, hvis sammensætning var blevet anset for at være ulovlig i den nævnte dom. Ifølge parterne skulle denne kendelse fra Personaleretten derfor ophæves af de samme grunde som dem, som Retten havde lagt til grund i denne dom.

Den første dom under fornyet prøvelse

- 32 Ved den første dom under fornyet prøvelse ophævede Retten Personalerettens kendelse af 24. juni 2016, Simpson mod Rådet (F-142/11 RENV, EU:F:2016:136), og hjemviste sagen til en anden afdeling ved Retten end den, der havde truffet afgørelse i appelsagen, således at denne kunne træffe afgørelse i sagen i første instans.

33 Præmis 38-46 i den første dom under fornyet prøvelse lyder således:

- »38 For det første bemærkes, at det følger af Domstolens faste praksis, at et anbringende om ulovlig sammensætning af dommerkollegiet udgør en ufravigelig procesforudsætning, som skal efterprøves ex officio i appellen, selv i det tilfælde, hvor denne ulovlighed ikke blev påberåbt i første instans (jf. i denne retning dom af 1.7.2008, Chronopost og La Poste mod UFEX m.fl., C-341/06 P og C-342/06 P, EU:C:2008:375, præmis 44-50 og den deri nævnte retspraksis).
- 39 For det andet skal det ligeledes bemærkes, at det følger af Domstolens faste praksis, at Unionens retsinstanser principielt ikke kan støtte deres afgørelse på et retligt anbringende, som rejses af egen drift, selv om det er et anbringende, der angår en ufravigelig procesforudsætning, uden forinden at have opfordret parterne til at fremsætte deres bemærkninger om det pågældende anbringende (jf. dom af 17.12.2009, Fornyet prøvelse M mod EMEA, C-197/09 RX-II, EU:C:2009:804, præmis 57 og den deri nævnte retspraksis).
- 40 For det tredje bemærkes, at Retten i dom af 23. januar 2018, FV mod Rådet (T-639/16 P, EU:T:2018:22), inden for rammerne af undersøgelsen af anbringendet om dommerkollegiets sammensætnings ulovlighed, der var blevet fremført af sagsøgeren med den begrundelse, at proceduren for udnævnelse af en af de dommere, der havde siddet i dette kollegium, havde været behæftet med en ulovlighed, udtalte følgende.
- 41 For det første konstaterede Retten, at Personaleretten (Anden Afdeling), da den afsagde dommen af 28. juni 2016, FV mod Rådet (F-40/15, EU:F:2016:137), var sammensat af dommerne K. Bradley, J. Sant’Anna og A. Kornezov. Retten konstaterede ligeledes, at Rådet ifølge den dispositive del af [afgørelse 2016/454] og den femte betragtning herti, havde udnævnt for det første S. Van Raepenbusch, for det andet J. Sant’Anna og for det tredje A. Kornezov som dommere ved Personaleretten. Retten anførte således, at dommer K. Bradley ikke var blevet udnævnt til dommer ved Personaleretten ved afgørelse 2016/454 og derfor ikke kunne være den dommer, der var omhandlet i det anbringende, der er nævnt i præmis 40 ovenfor, men at dommerne J. Sant’Anna og A. Kornezov var blevet udnævnt til dommere ved Personaleretten ved denne afgørelse.
- 42 For det andet undersøgte Retten anbringendet om udnævnelsesprocedurens ulovlighed, fordi Rådet havde udnævnt en dommer i [den tredje stilling], idet det havde anvendt den liste over kandidater, der var blevet fastsat efter den offentlige indkaldelse af ansøgninger [af 3. december 2013] med henblik på at besætte de ledige stillinger, der var besat af dommerne S. Van Raepenbusch og H. Kreppel ved Personaleretten, selv om denne liste ikke var blevet fastsat med henblik på udnævnelsen af en dommer i den [tredje stilling]. I denne henseende bemærkes, at Retten i præmis 51 i dom af 23. januar 2018, FV mod Rådet (T-639/16 P, EU:T:2018:22), fastslog, at Rådet ved at bruge den liste, der var blevet fastsat efter den offentlige indkaldelse af ansøgninger af 3. december 2013, til at besætte den tredje stilling [...] havde tilsidesat den retlige ramme, der var blevet fastsat ved den offentlige indkaldelse af ansøgninger af 3. december 2013. Retten fastslog således - efter at den havde mindet om, at Rådet ifølge den dispositive del af afgørelse 2016/454 og den femte betragtning hertil havde udnævnt for det første S. Van Raepenbusch, for det andet J. Sant’Anna og for det tredje A. Kornezov som dommere ved Personaleretten - at denne institution havde ret til at anvende denne liste for så vidt angik de to første udnævnelser, men ikke for så vidt angik den tredje.
- 43 For det tredje bemærkes, at Retten i præmis 78 dommen af 23. januar 2018, FV mod Rådet (T-639/16 P, EU:T:2018:22), fastslog, at den pågældende dommer, henset til betydningen af overholdelsen af de regler, der regulerer udnævnelsen af en dommer med henblik på borgernes og offentlighedens tillid til domstolens uafhængighed og upartiskhed, ikke kunne anses for en

dommer udpeget ved lov som omhandlet i [chartrets] artikel 47, stk. 2, første punktum, og den ophævede følgelig dommen af 28. juni 2016, FV mod Rådet (F-40/15, EU:F:2016:137), i dens helhed.

- 44 I det foreliggende tilfælde er det tilstrækkeligt at konstatere, at kendelsen [af 24. juni 2016, Simpson mod Rådet (F-142/11 RENV, EU:F:2016:136),] blev afsagt af Personaleretten (Anden Afdeling), sammensat af dommerne K. Bradley, J. Sant’Anna og A. Kornezov, dvs. af det samme dommerkollegium som det, der har afsagt dommen af 28. juni 2016, FV mod Rådet (F-40/15, EU:F:2016:137), og hvis sammensætning blev anset for at være ulovlig i dom af 23. januar 2018, FV mod Rådet (T-639/16 P, EU:T:2018:22).
- 45 Derfor skal anbringendet om, at dommerkollegiets sammensætning er ulovlig, hvilket anbringende ifølge Domstolens faste praksis, der er anført i præmis 38 ovenfor, udgør en ufravigelig procesforudsætning, som skal undersøges ex officio i appellen, selv i det tilfælde, hvor denne ulovlighed ikke er blevet påberåbt i første instans (jf. i denne retning dom af 1.7.2008, Chronopost og La Poste mod UFEF m.fl., C-341/06 P og C-342/06 P, EU:C:2008:375, præmis 44-50 og den deri nævnte retspraksis), rejses af egen drift, og de principper, der er anført af Retten i dom af 23. januar 2018, FV mod Rådet (T-639/16 P, EU:T:2018:22), skal – da parterne er blevet hørt – anvendes på det foreliggende tilfælde.
- 46 Følgelig ophæves den appellerede kendelse i sin helhed, idet der er sket en tilsidesættelse af princippet om retten til en domstol oprettet ved lov, som er fastsat i [chartrets] artikel 47, stk. 2, første punktum, uden at det er nødvendigt at undersøge de anbringender, som sagsøgeren har fremsat.«

Sag C-543/18 RX-II

De faktiske omstændigheder, der ligger til grund for tvisten

- 34 Fra den 16. maj 2007 til den 31. august 2013 gjorde HG, som var tjenestemand ved Kommissionen, tjeneste ved Kommissionens delegation i FN i New York (De Forenede Stater).
- 35 Den 15. september 2008 underskrev Kommissionen og HG en aftale om, at der skulle stilles en embedsbolig svarende til hans families behov til rådighed (herefter »embedsboligen«), jf. artikel 5 i bilag X til vedtægten.
- 36 I oktober måned informerede HG administrationschefen ved Kommissionens delegation i FN i New York, A, om dels, at han havde ikke havde kunnet flytte ind i embedsboligen, fordi hans datter, der var blevet født i juni måned samme år, havde helbredsmæssige problemer, dels, at han boede i embedsboligen, men også boede regelmæssigt i sin hustrus lejlighed for at tilbringe tid med sin familie. HG gør ligeledes gældende, at han på en ikke præciseret dato informerede A om, at en af hans venner, B, boede i embedsboligen »nogle timer« eller »to dage hver anden uge« som hans »opsynsmand«. I denne henseende anførte HG dels, at han i september måned 2008 havde anmodet B om at klare formaliteterne for så vidt angik embedsboligen i forhold til en elektricitetsudbyder, dels, at han havde givet ham nøglen til embedsboligen i december 2008.
- 37 Ved afgørelse af 10. februar 2015 fastslog trepartsansættelsesmyndigheden for det første, at HG ved at undlade at bo sammen med sin familie i embedsboligen havde tilsidesat artikel 5 i bilag X til vedtægten, for det andet, at han ved at undlade selv at underskrive kontrakten om elektricitetsforsyning havde tilsidesat sine forpligtelser i henhold til punkt 22.10.11.4 i vademecum for Generaldirektoratet (GD) for »Eksterne forbindelser«, der var rettet til de ansatte i delegationerne, og for det tredje, at HG’s ukorrekte adfærd havde forårsaget den skade, der bestod i, at institutionen

havde betalt de uberettigede lejeudgifter for embedsboligen. Som følge heraf pålagde trepartsansættelsesmyndigheden HG den disciplinære sanktion, der bestod i suspension af advancement til et højere løntrin i 18 måneder, og at betale det nævnte tab på 108 596,35 EUR.

- 38 Den 9. maj 2015 indgav HG en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, over afgørelsen af 10. februar 2015. Denne klage blev afslået ved trepartsansættelsesmyndighedens afgørelse af 10. september 2015.

Sagerne for Personaleretten og for Retten, der gik forud for afsigelsen af den anden dom under fornyet prøvelse

- 39 Ved stævning indgået til Personalerettens Justitskontor den 21. december 2015 anlagde HG et søgsmål med principal påstand om dels annullation af afgørelsen af 10. februar 2015 og, såfremt der var behov derfor, af afgørelsen om afslag på hans klage, dels at det blev pålagt Kommissionen at erstatte det tab, som han angiveligt havde lidt.
- 40 Ved dom af 19. juli 2016, HG mod Kommissionen (F-149/15, EU:F:2016:155), frifandt Anden Afdeling ved Personaleretten Kommissionen og tilpligtede HG at bære sine egne omkostninger og at betale de omkostninger, som Kommissionen havde afholdt.
- 41 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 28. september 2016 iværksatte HG appel til prøvelse af denne dom. Appelsagen blev registreret på Rettens Justitskontor under nr. T-693/16 P.
- 42 Som følge af afsigelsen af dommen af 23. januar 2018, FV mod Rådet (T-639/16 P, EU:T:2018:22), hvis indhold er sammenfattet i nærværende doms præmis 30, forespurgte HG ved processkrift indleveret den 31. januar 2018 Retten, om den påtænkte at indhente parternes bemærkninger vedrørende konsekvenserne af denne dom for så vidt angik den procedure, der vedrørte hans appel.
- 43 Ved kendelse af 23. marts 2018 genåbnede formanden for Retten (Appelafdelingen) den mundtlige forhandling i sagen. Den 26. marts 2018 opfordrede Retten parterne til at fremsætte deres bemærkninger vedrørende de konsekvenser, der i den foreliggende sag skulle drages af den nævnte dom.
- 44 Som svar på denne opfordring anførte parterne, at Personalerettens dom af 19. juli 2016, HG mod Kommissionen (F-149/15, EU:F:2016:155), var blevet afsagt af det samme dommerkollegium som det, hvis sammensætning var blevet anset for at være ulovligt i dommen af 23. januar 2018, FV mod Rådet (T-639/16 P, EU:T:2018:22). HG gjorde endvidere gældende, at et anbringende om dommersammensætningens ulovlighed, som den ulovlighed, der var blevet fastslået af Retten i sidstnævnte om, udgjorde en ufravigelig procesforudsætning og konkluderede deraf, at Personalerettens dom af 19. juli 2016, HG mod Kommissionen (F-149/15, EU:F:2016:155), burde annulleres af de samme grunde som dem, der var blevet anført af Retten i dom af 23. januar 2018, FV mod Rådet (T-639/16 P, EU:T:2018:22). Hvad angik Kommissionen anerkendte denne, at de grunde, på hvis grundlag Retten havde afsagt denne sidstnævnte dom, kunne føre til at begrunde ophævelsen af Personalerettens dom af 19. juli 2016, HG mod Kommissionen (F-149/15, EU:F:2016:155), og til at sagen skulle henvises til en anden afdeling ved Retten end den, der skulle træffe afgørelse vedrørende den appel, som HG havde iværksat.

Den anden dom under fornyet prøvelse

- 45 Ved den anden dom under fornyet prøvelse ophævede Retten Personalerettens dom af 19. juli 2016, HG mod Kommissionen (F-149/15, EU:F:2016:155), og hjemviste sagen til en anden afdeling ved Retten end den, der havde truffet afgørelse i appelsagen, således at denne kunne træffe afgørelse i sagen i første instans.

- 46 Denne afgørelse er i præmis 39-47 i den anden dom under fornyet prøvelse støttet på en begrundelse, der i det væsentlige er identisk med den, der er gengivet i nærværende doms præmis 33.

Retsforhandlingerne for Domstolen

- 47 Efter forslag fra førstegeneraladvokaten fandt Afdelingen for Fornyset Prøvelse ved beslutninger af 17. september 2018, Fornyset Prøvelse Simpson mod Rådet (C-542/18 RX), og Fornyset Prøvelse HG mod Kommissionen (C-543/18 RX), der blev truffet i medfør af artikel 62, stk. 2, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol og af artikel 193, stk. 4, i Domstolens procesreglement, at der var anledning til at foretage fornyet prøvelse af de pågældende domme for at afgøre, om de påvirkede EU-rettens ensartede anvendelse eller sammenhæng. Den 14. februar 2019 besluttede Afdelingen for Fornyset Prøvelse i medfør af procesreglementets artikel 195, stk. 5, endvidere at anmode Domstolen om at henvide de to sager under fornyet prøvelse til Store Afdeling.
- 48 På grund af sammenhængen mellem sag C-542/18 RX-II og sag C-543/18 RX-II skal de forenes med henblik på dommen, idet parterne i retsmødet har haft mulighed for at udtale sig om, hvorvidt det var hensigtsmæssigt at forene disse.

Fornyset prøvelse

- 49 Indledningsvis bemærkes, at svaret på det spørgsmål, der er genstand for fornyet prøvelse, som er gengivet i nærværende doms præmis 4 og 5, ikke kan udledes af det forhold alene, at Domstolen ved beslutning af 19. marts 2018, Fornyset prøvelse, FV mod Rådet (C-141/18 RX, EU:C:2018:218), fastslog, at det var ufornuddent at foretage fornyet prøvelse af dommen af 23. januar 2018, FV mod Rådet (T-639/16 P, EU:T:2018:22), på hvilken Retten støttede dommene under fornyet prøvelse. Det fremgår nemlig af præmis 4 og 5 i denne beslutning fra Domstolen, at denne var begrundet i den omstændighed, at førstegeneraladvokaten i sit forslag til fornyet prøvelse af dommen af 23. januar 2018, FV mod Rådet (T-639/16 P, EU:T:2018:22), idet han redegjorde for de særlige grunde, der havde foranlediget ham til at fremsætte dette forslag for Afdelingen for Fornyset Prøvelse, anførte, at han var af den opfattelse, at denne dom »i det retlige ræsonnement, som den indeholder, ikke udgør en alvorlig risiko for, at EU-rettens ensartede anvendelse eller sammenhæng kan påvirkes«. Det fulgte således af dette forslag til fornyet prøvelse, at de betingelser, der er fastsat i artikel 62, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol for fornyet prøvelse af en afgørelse fra Retten, ikke var opfyldt.
- 50 Hvad angår svaret på det spørgsmål, der er genstand for nærværende fornyede prøvelse, skal det først undersøges, om Retten, navnlig henset til det almindelige retssikkerhedsprincip, begik retlige fejl, da den ophævede de anfægtede afgørelser, med den begrundelse, at dommerkollegiet ved Personaleretten, der havde truffet disse afgørelser, var sammensat ulovligt på grund af en ulovlighed, som udnævnelsesproceduren for et af medlemmerne af dette dommerkollegium var behæftet med, og som medførte en tilsidesættelse af princippet om en domstol oprettet ved lov, der er fastsat i chartrets artikel 47, stk. 2, første punktum.
- 51 Inden for rammerne af denne undersøgelse skal det afgøres for det første, under hvilke omstændigheder udnævnelsen af en dommer i lighed med de retsakter, der er omhandlet i artikel 277 TEUF, kan være genstand for en indirekte kontrol. For det andet skal det, for så vidt som det fastslås, at der foreligger en ulovlighed vedrørende udnævnelsesproceduren, undersøges, om denne faktisk har medført en tilsidesættelse af chartrets artikel 47, stk. 2, første punktum, som begrundet en ophævelse af disse afgørelser.

- 52 Såfremt den nævnte undersøgelse viser, at dommene under fornyet prøvelse faktisk er behæftet med retlige fejl, skal det for det andet undersøges, om disse domme påvirker EU-rettens ensartede anvendelse og sammenhæng.

Betingelserne for en indirekte legalitetskontrol af den omhandlede udnævnelsesprocedure

- 53 I dommene under fornyet prøvelse udtalte Retten, at anbringendet om den ulovlige sammensætning af det dommerkollegium, der havde truffet de anfægtede afgørelser, skulle rejses ex officio. Idet den støttede sig på Domstolens dom af 1. juli 2008, Chronopost og La Poste mod UFEX m.fl. (C-341/06 P og C-342/06 P, EU:C:2008:375), og på Rettens dom af 23. januar 2018, FV mod Rådet (T-639/16 P, EU:T:2018:22), fandt den nemlig, at der var tale om en ufravigelig procesforudsætning, der som sådan skulle undersøges ex officio af appelretten, selv såfremt denne ulovlighed ikke var blevet gjort gældende i første instans.
- 54 Indledningsvis skal det konstateres, at afgørelse 2016/454, hvorved efterfølgeren til den tredje stilling blev udnævnt til dommer ved Personaleretten, som generaladvokaten har anført bl.a. i punkt 118-124 i forslaget til afgørelse, ikke er en almenyldig retsakt som omhandlet i artikel 277 TEUF.
- 55 Det følger imidlertid af den grundlæggende ret til effektive retsmidler for en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov, som er sikret ved chartrets artikel 47, at enhver borger i princippet skal have mulighed for at påberåbe sig en tilsidesættelse af denne ret. Det følger heraf, at Unionens retsinstanser skal kunne efterprøve, om en ulovlighed, der behæfter den omhandlede udnævnelsesprocedure, har kunnet medføre en tilsidesættelse af denne grundlæggende rettighed.
- 56 Det skal endvidere undersøges, om den omstændighed, at ingen af parterne i de foreliggende sager har anfægtet lovligheden af det dommerkollegium, der har truffet de anfægtede afgørelser, var til hinder for, at Retten kunne undersøge denne lovlighed ex officio.
- 57 I denne henseende skal det fremhæves, at garantierne om adgang til en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov, og navnlig de garantier, der fastlægger begrebet og sammensætningen af en sådan domstol, udgør hjørnesteinen i retten til en retfærdig rettergang. Dette indebærer, at enhver domstol er forpligtet til at efterprøve, om den i kraft af sin sammensætning udgør en sådan domstol, når der består alvorlig tvivl herom. Denne efterprøvelse er nødvendig for den tillid, som domstolene i et demokratisk samfund skal indgyde hos borgerne. I denne henseende udgør en sådan kontrol en materiel formalitet, hvis overholdelse er en ufravigelig procesforudsætning og skal efterprøves ex officio (jf. i denne retning dom af 1.7.2008, Chronopost og La Poste mod UFEX m.fl., C-341/06 P og C-342/06 P, EU:C:2008:375, præmis 46 og 48).
- 58 Det var følgelig uden at begå en fejl, at Retten i dommene under fornyet prøvelse besluttede af egen drift at efterprøve lovligheden af sammensætningen af det dommerkollegium, som havde truffet de anfægtede afgørelser, eftersom det i dom af 23. januar 2018, FV mod Rådet (T-639/16 P, EU:T:2018:22), var blevet konstateret, at dette dommerkollegium var ulovligt.

Ulovligheden ved den omhandlede udnævnelsesprocedure og denne ulovligheds betydning for parternes ret til en domstol, der forudgående er oprettet ved lov

Ulovligheden ved den omhandlede udnævnelsesprocedure

- 59 I dommene under fornyet prøvelse konkluderede Retten, idet den henviste til dom af 23. januar 2018, FV mod Rådet (T-639/16 P, EU:T:2018:22), at Rådet havde tilsidesat den retlige ramme, der var blevet fastsat ved den offentlige indkaldelse af ansøgninger af 3. december 2013, idet det havde anvendt den liste over kandidater, der var blevet fastsat efter denne for at besætte den tredje stilling.

- 60 Denne konklusion er ikke retligt fejlagtig.
- 61 For så vidt som den offentlige indkaldelse af ansøgninger af 3. december 2013 i henhold til dennes punkt 4 udtrykkeligt og udelukkende var blevet iværksat med henblik på at besætte stillingerne for to dommere, hvis embedsperiode ville udløbe den 30. september 2014, dvs. de stillinger, der var besat af dommerne S. Van Raepenbusch og H. Kreppel, og ikke med henblik på også at besætte den tredje stilling, der tidligere havde været besat af dommer I. Rofes i Pijol, hvis embedsperiode udløb den 31. august 2015, tilsidesatte Rådet nemlig, idet det til udnævnelsen i sidstnævnte stilling anvendte den liste over kandidater, der var blevet fastsat efter denne offentlige indkaldelse af ansøgninger, den retlige ramme, som det havde fastsat for sig selv, da det offentliggjorde den nævnte offentlige indkaldelse af ansøgere, og som det var forpligtet til at respektere. »Tidsmæssige årsager«, som der henvises til i fjerde betragtning til afgørelse 2016/454 i sammenhæng med reformen af Den Europæiske Unions retslige opbygning, kan ikke begrunde den manglende overholdelse af denne offentlige indkaldelse af ansøgere.
- 62 Til gengæld synes anvendelsen af denne liste med henblik på udnævnelsen i den tredje stilling, i modsætning til det, som Retten anførte i præmis 52-58 i dommen af 23. januar 2018, FV mod Rådet (T-639/16 P, EU:T:2018:22), hvilke betragtninger i øvrigt ikke er blevet gentaget udtrykkeligt i dommene under fornyet prøvelse, i øvrigt at have været i overensstemmelse med de regler, der regulerede proceduren for udnævnelse af dommere ved Personaleretten.
- 63 I henhold til artikel 3, stk. 4, tredje punktum, i bilag I til statuten for Den Europæiske Unions Domstol skulle listen nemlig indeholde et antal kandidater svarende til mindst det dobbelte af det antal dommere, Rådet skulle udnævne. Den liste, der blev fastsat efter den offentlige indkaldelse af ansøgninger af 3. december 2013 omfattede seks ansøgere, hvilket netop svarer til det dobbelte af det antal dommere, der er blevet udnævnt på grundlag af denne liste. Denne bestemmelse er således fuldt ud overholdt i det foreliggende tilfælde.
- 64 Der er desuden intet, der gør det muligt at rejse tvivl om overholdelsen af artikel 257, stk. 4, første punktum, TEUF, der kræver, at der til medlemmer af specialretterne vælges personer, hvis uafhængighed er uomtvistelig, og som har de nødvendige kvalifikationer til at varetage retslige funktioner, af artikel 3, stk. 2, første punktum, i bilag I til statuten for Den Europæiske Unions Domstol, hvorefter enhver, der opfylder disse betingelser og er unionsborger, kunne indgive sin ansøgning til dommerstillingerne ved Personaleretten, eller af artikel 3, stk. 4, andet punktum, i dette bilag, hvorefter den liste, der fastsættes af udvælgelsesudvalget, skal angive de kandidater, der besidder de mest hensigtsmæssige erfaringer på højt niveau.
- 65 Der er således på ingen måde blevet rejst tvivl om, at den offentlige indkaldelse af ansøgninger af 3. december 2013 var åben for alle unionsborgere, som opfyldte de betingelser, der er fastsat i artikel 257, stk. 4, første punktum, TEUF, at alle de seks kandidater, som stod på den liste, der var blevet fastsat efter denne offentlige indkaldelse, var unionsborgere og af udvælgelsesudvalget var blevet anset for at være egnede til at udøve hvervet som dommer ved Personaleretten, og at denne liste faktisk angav de kandidater, der besad de mest hensigtsmæssige erfaringer på højt niveau.
- 66 Hvad angår artikel 3, stk. 1, andet punktum, i bilag I til statuten for Den Europæiske Unions Domstol, i henhold til hvilken bestemmelse Rådet ved udnævnelsen af dommerne til Personaleretten påser, at denne ret får en afbalanceret sammensætning på så bredt et geografisk grundlag som muligt blandt medlemsstaternes statsborgere, og for så vidt angår de repræsenterede nationale retssystemer udtalte Retten ganske vist i præmis 56 i dommen af 23. januar 2018, FV mod Rådet (T-639/16 P, EU:T:2018:22), at det ikke kunne udelukkes, at anvendelsen af den liste over kandidater, der var blevet fastsat efter den offentlige indkaldelse af ansøgninger af 3. december 2013, til udnævnelsen af en dommer i den tredje stilling kan have haft den konsekvens, at en del af de potentielle kandidater til stillingen blev udelukket, navnlig spanske statsborgere, som, henset til det krav, som denne

bestemmelse opstillede, eventuelt kan være blevet afskrækket fra at deltage i denne offentlige indkaldelse, eftersom Personaleretten allerede havde ét spansk medlem på tidspunktet for den offentlige indkaldelse af ansøgninger, og dette medlems stilling ikke var omfattet af denne indkaldelse.

- 67 En sådan konstatering gør det dog på ingen måde muligt at fastslå, at udnævnelsen af dommeren i den tredje stilling førte til en uafbalanceret sammensætning for så vidt angår den geografiske fordeling eller repræsentationen af de nationale retssystemer inden for Personaleretten, og at Rådet derfor havde foretaget denne udnævnelse under tilsidesættelse af artikel 3, stk. 1, andet punktum, i bilag I til statuten for Den Europæiske Unions Domstol. I øvrigt var det forhold, at visse potentielle kandidater kan være blevet afskrækket fra at deltage i den offentlige indkaldelse af ansøgninger af 3. december 2013, som Retten identificerede i præmis 56 i dommen af 23. januar 2018, FV mod Rådet (T-639/16 P, EU:T:2018:22), det direkte og eneste resultat af det forhold, at denne offentlige indkaldelse ikke vedrørte besættelsen af den tredje stilling, således at dette forhold ikke kan anses for at være en særskilt ulovlighed i forhold til den, der blev fastslået i nærværende doms præmis 61.
- 68 Det følger af ovenstående betragtninger, at ulovligheden i den omhandlede udnævnelsesprocedure udelukkende følger af Rådets tilsidesættelse af den offentlige indkaldelse af ansøgninger af 3. december 2013 og ikke af en tilsidesættelse af de krav, der følger af artikel 257, stk. 4, TEUF, eller af artikel 3 i bilag I til statuten for Den Europæiske Unions Domstol.

Betydningen af, at den omhandlede udnævnelsesprocedure var ulovlig, for parternes ret til en domstol, der forudgående er oprettet ved lov

- 69 I dommene under fornyet prøvelse fastslog Retten, idet den på ny henviste til dommen af 23. januar 2018, FV mod Rådet (T-639/16 P, EU:T:2018:22), at henset til betydningen af overholdelsen af de regler, der regulerer udnævnelsen af en dommer for borgernes og offentlighedens tillid til domstolens uafhængighed og upartiskhed, kunne den dommer, der var blevet udnævnt i den tredje stilling, ikke anses for at være en dommer udpeget ved lov som omhandlet i chartrets artikel 47, stk. 2, første punktum.
- 70 I henhold til ordlyden af denne bestemmelse har enhver har ret til en retfærdig og offentlig rettergang inden for en rimelig frist for en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov.
- 71 I denne henseende har Domstolen fastslået, at kravene om uafhængighed og upartiskhed er en del af kerneindholdet i retten til en effektiv retsbeskyttelse og i den grundlæggende ret til en retfærdig rettergang, der har afgørende betydning som garant for beskyttelsen af samtlige de rettigheder, som borgerne afleder af EU-retten, og for bevarelsen af medlemsstaternes fælles værdier, der er nævnt i artikel 2 TEU, herunder retsstatsprincippet. De nævnte krav forudsætter, at der findes regler – om bl.a. organets sammensætning, medlemmernes udnævnelse og funktionsperiode, tilfælde, hvor organets medlemmer kan vige deres sæde, tilfælde, hvor de har pligt til at vige deres sæde, samt tilfælde, hvor de kan afsættes – som gør det muligt at fjerne enhver rimelig tvivl hos borgerne om, at organet er uimodtageligt for påvirkninger udefra og neutralt i forhold til de interesser, som står over for hinanden. Hvad særligt angår udnævnelsesafgørelser er det navnlig nødvendigt, at de materielle betingelser og den processuelle fremgangsmåde, hvorunder disse afgørelser vedtages, har en sådan karakter, at der ikke opstår rimelig tvivl for så vidt angår de udnævnte dommere (jf. i denne retning dom af 19.11.2019, A.K. m.fl. (Den øverste domstols disciplinærafdelings uafhængighed), C-585/18, C-624/18 og C-625/18, EU:C:2019:982, præmis 120, 123 og 134 og den deri nævnte retspraksis).
- 72 Da chartrets artikel 47, stk. 2, første punktum, svarer til artikel 6, stk. 1, første punktum, i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet den 4. november 1950 i Rom (herefter »EMRK«), er dens betydning og omfang i medfør af chartrets artikel 52, stk. 3, de samme som dem, der er fastlagt i den nævnte konvention. Domstolen skal derfor sørge for, at den fortolkning, som den foretager af chartrets artikel 47, stk. 2, sikrer et

beskyttelsesniveau, som ikke tilsidesætter det beskyttelsesniveau, der er sikret ved EMRK's artikel 6, således som denne fortolkes af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (dom af 19.11.2019, A.K. m.fl. (Den øverste domstols disciplinærafdelings uafhængighed), C-585/18, C-624/18 og C-625/18, EU:C:2019:982, præmis 118 og den deri nævnte retspraksis).

- 73 Ifølge Menneskerettighedsdomstolens faste praksis har introduktionen af udtrykket »ved lov oprettet« i EMRK's artikel 6, stk. 1, første punktum, til formål at forhindre, at organisationen af retssystemet ikke overlades til den udøvende magts skøn, og at sørge for, at dette område reguleres af en lov, der er vedtaget af den lovgivende magt på en måde, som er i overensstemmelse med de regler, der danner rammen for udøvelsen af dens kompetence. Dette udtryk afspejler navnlig retsstatsprincippet og vedrører ikke blot selve retsgrundlaget for domstolens eksistens, men også domstolens sammensætning i hver sag samt enhver anden bestemmelse i national ret, hvis manglende overholdelse medfører, at en eller flere dommeres deltagelse i efterprøvelsen af sagen bliver ulovlig, hvilket navnlig omfatter bestemmelser vedrørende medlemmerne af den pågældende domstols uafhængighed og upartiskhed (jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolens dom af 8.7.2014, Biagioli mod San Marino, CE:ECHR:2014:0708DEC000816213, §§ 72-74, og Menneskerettighedsdomstolens dom af 2.5.2019, Pasquini mod San Marino, CE:ECHR:2019:0502JUD005095616, §§ 100 og 101 og den deri nævnte retspraksis).
- 74 Menneskerettighedsdomstolen har på samme måde allerede haft lejlighed til at fastslå, at retten til at blive dømt af en »ved lov oprettet« domstol som omhandlet i EMRK's artikel 6, stk. 1, efter selve sin art omfatter proceduren for udnævnelse af dommere (Menneskerettighedsdomstolens dom af 12.3.2019, Ástráðsson mod Islande, CE:ECHR:2019:0312JUD002637418, ikke endelig, § 98).
- 75 Det følger af den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 71 og 73, at en ulovlighed, der er begået under udnævnelsen af dommere inden for det pågældende retssystem, indebærer en tilsidesættelse af chartrets artikel 47, stk. 2, første punktum, navnlig når denne ulovlighed er af en sådan art og alvorlighed, at den skaber en reel risiko for, at andre dele af statsmagten, navnlig den udøvende magt, kan udøve et skøn, der ikke tilkommer denne, hvorved integriteten af resultatet af udnævnelsesproceduren bringes i fare, og der således vækkes en rimelig tvivl hos borgerne med hensyn til den eller de pågældende dommeres uafhængighed og upartiskhed, hvilket er tilfældet, når der er tale om grundlæggende regler, der udgør en integrerende del af indretningen og funktionen af dette retssystem.
- 76 Det er i lyset af disse principper, at det skal undersøges, om den ulovlighed, der blev begået i forbindelse med den omhandlede udnævnelsesprocedure, i det foreliggende tilfælde medførte en tilsidesættelse af den i chartrets artikel 47, stk. 2, første punktum, sikrede ret for parterne til en rettergang ved en domstol, der forudgående er oprettet ved lov.
- 77 I denne henseende bemærkes, således som det blev anført i nærværende doms præmis 68, at denne ulovlighed følger udelukkende af Rådets tilsidesættelse af den offentlige indkaldelse af ansøgninger af 3. december 2013.
- 78 Det skal således konstateres, at udnævnelsen af dommeren i den tredje stilling blev foretaget under overholdelse af de grundlæggende regler for udnævnelse af dommere ved Personaleretten, der er fastsat i artikel 257, stk. 4, TEUF, og artikel 3 i bilag I til statuten for Den Europæiske Unions Domstol.
- 79 I denne sammenhæng er den omstændighed alene, at Rådet anvendte den liste, der blev fastsat efter den offentlige indkaldelse af ansøgninger af 3. december 2013, med henblik på at besætte den tredje stilling, ikke tilstrækkelig til at fastslå, at der foreligger en tilsidesættelse af en grundlæggende regel for proceduren for udnævnelse af dommere ved Personaleretten, som er af en sådan art og alvorlighed, at den har skabt en reel risiko for, at Rådet gør uberettiget brug af sine beføjelser, hvorved integriteten af

resultatet af udnævnelsesproceduren bringes i fare, og der således vækkes en rimelig tvivl hos borgerne med hensyn til uafhængigheden og upartiskheden hos den dommer, der blev udnævnt i den tredje stilling, eller hos den afdeling, hvortil denne blev knyttet.

- 80 I denne henseende afskiller ulovligheden i den omhandlede udnævnelsesprocedure sig fra den, der var omhandlet i EFTA-Domstolens afgørelse af 14. februar 2017, Pascal Nobile mod DAS Rechtsschutz-Versicherungs AG (E-21/16), nævnt i præmis 75 i dommen af 23. januar 2018, FV mod Rådet (T-639/16 P, EU:T:2018:22). Sidstnævnte ulovlighed bestod nemlig i udnævnelsen af en dommer til EFTA-Domstolen for en embedsperiode, hvis varighed undtagelsesvis var blevet fastsat til tre år i stedet for seks, og den vedrørte således til forskel fra den ulovlighed, der er blevet undersøgt i de nærværende sager, tilsidesættelsen af en grundlæggende regel vedrørende varigheden af embedsperioder for dommere ved denne ret, som skulle beskytte disses uafhængighed.
- 81 Det fremgår af det ovenstående, at Rådets tilsidesættelse af den offentlige indkaldelse af ansøgninger af 3. december 2013 ikke udgør en tilsidesættelse af de grundlæggende EU-retlige regler, der finder anvendelse på udnævnelsen af dommere ved Personaleretten, som ville have medført en tilsidesættelse af sagsøgernes ret til en domstol oprettet ved lov, som er sikret ved chartrets artikel 47, stk. 2, første punktum.
- 82 Følgelig og for så vidt som dommene under fornyet prøvelse ikke omfatter andre oplysninger, der kan rejse tvivl om overholdelsen af chartrets artikel 47, stk. 2, første punktum, skal det fastslås, at Retten begik en retlig fejl, idet den i disse domme fastslog, at denne bestemmelse var blevet tilsidesat. Den ulovlighed, der er omhandlet i ovenstående præmis, kunne derfor ikke i sig selv begrunde ophævelsen af en retslig afgørelse vedtaget af det dommerkollegium, hvortil den dommer, der var udnævnt i den tredje stilling, var knyttet.
- 83 Det følger af alt det ovenstående, at Retten begik en retlig fejl, da den ophævede de anfægtede afgørelser alene på grundlag af den ulovlighed, som blev begået i den omhandlede udnævnelsesprocedure.

Spørgsmålet, om der foreligger en påvirkning af EU-rettens ensartede anvendelse eller sammenhæng

- 84 Den retlige fejl, som dommene under fornyet prøvelse er behæftet med, kan påvirke EU-rettens ensartede anvendelse og sammenhæng.
- 85 Dommene under fornyet prøvelse kan nemlig danne præcedens for fremtidige sager, idet Rettens fejlagtige fortolkning og anvendelse af chartrets artikel 47, stk. 2, første punktum, kan få indvirkning på andre sager, hvori der rejses tvivl om udnævnelsen af et medlem af et dommerkollegium, og, mere generelt, retten til en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov.
- 86 Denne ret til en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov, har desuden en grundlæggende og tværgående karakter i Unionens retsorden, hvis fortolkning og sammenhæng skal sikres af Domstolen, og dette navnlig når der opstår spørgsmål i denne henseende i en specifik kontekst, som endnu ikke har givet anledning til en fast praksis hos denne.
- 87 Under disse omstændigheder skal det fastslås, at dommene under fornyet prøvelse påvirker EU-rettens ensartede anvendelse og sammenhæng, idet Retten som appelinstans fastslog, at det dommerkollegium ved Personaleretten, der havde truffet de anfægtede afgørelser, ikke var lovligt sat på grund af en ulovlighed, der påvirkede udnævnelsesproceduren for et af medlemmerne af dette dommerkollegium, som medførte en tilsidesættelse af princippet om en domstol oprettet ved lov, der er fastsat i chartrets artikel 47, stk. 2, første punktum, og ophævede de nævnte afgørelser.

Den fornyede prøvelses virkninger

- 88 Artikel 62b, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol bestemmer, at såfremt Domstolen fastslår, at Rettens afgørelse påvirker EU-rettens ensartede anvendelse eller sammenhæng, hjemviser den sagen til Retten, der er bundet af de afgørelser om retsspørgsmål, der er indeholdt i Domstolens afgørelse. Domstolen kan ved hjemvisningen af sagen desuden angive, hvilke af virkningerne af Rettens afgørelse der skal betragtes som endelige for parterne i sagen. Undtagelsesvis kan Domstolen selv afgøre sagen endeligt, hvis afgørelsen af retstvisten under hensyn til udfaldet af den fornyede prøvelse følger af de faktiske omstændigheder, som Rettens afgørelse støttes på.
- 89 Det følger heraf, at Domstolen ikke kan begrænse sig til at konstatere, at der foreligger en påvirkning af EU-rettens sammenhæng eller ensartede anvendelse, uden at drage konsekvenserne af denne konstatering for de to omhandlede tvister (jf. ligeledes dom af 10.9.2015, Fornyset prøvelse Missir Mamachi di Lusignano mod Kommissionen, C-417/14 RX-II, EU:C:2015:588, præmis 60 og den deri nævnte retspraksis).
- 90 Da Retten i dommene under fornyet prøvelse ophævede de anfægtede afgørelser på grundlag af en tilsidesættelse af chartrets artikel 47, stk. 2, første punktum, uden at undersøge de anbringender, som sagsøgerne havde påberåbt sig til støtte for deres respektive appeller, bør dommene under fornyet prøvelse ophæves, og sagerne bør hjemvises til Retten, således at denne kan træffe afgørelse om disse anbringender.

Sagsomkostninger

- 91 Det fremgår af artikel 195, stk. 6, i Domstolens procesreglement, at når den afgørelse, som er genstand for fornyet prøvelse, er truffet af Retten i medfør af artikel 256, stk. 2, TEUF, træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne.
- 92 Da der ikke foreligger særlige regler, der regulerer fordelingen af sagsomkostningerne inden for rammerne af en fornyet prøvelse, bør det bestemmes, at hver part bærer sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Store Afdeling):

- 1) **Sag C-542/18 RX-II og sag C-543/18 RX-II forenes med henblik på dommen.**
- 2) **Dommene afsagt af Den Europæiske Unions Ret (Appelafdelingen) den 19. juli 2018, Simpson mod Rådet (T-646/16 P, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:493) og HG mod Kommissionen (T-693/16 P, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:492), påvirker EU-rettens ensartede anvendelse og sammenhæng, idet Retten som appelinstant fastslog, at det dommerkollegium ved Retten for EU-Personalesager, der havde afsagt kendelse af 24. juni 2016, Simpson mod Rådet (F-142/11 RENV, EU:F:2016:136), henholdsvis dom af 19. juli 2016, HG mod Kommissionen (F-149/15, EU:F:2016:155), ikke var lovligt sat på grund af en ulovlighed, der påvirkede udnævnelsesproceduren for et af medlemmerne af dette dommerkollegium, som medførte en tilsidesættelse af det princip om en domstol oprettet ved lov, der er fastsat i artikel 47, stk. 2, første punktum, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og ophævede de nævnte afgørelser.**
- 3) **De nævnte domme ophæves.**
- 4) **Sagerne hjemvises til Retten.**

- 5) Erik Simpson, Rådet for Den Europæiske Union, HG, Europa-Kommissionen og den bulgarske regering bærer hver deres egne omkostninger i forbindelse med sagerne om fornyet prøvelse.**

Underskrifter